

גָּלִי וְכָרֶת לְעֵדָה וְקַבְּדָה דְּבַרְתָּת הַשְׁבָּרָע

עֲרוֹכוֹם בְּזִדִּי נְחֹמָה לְיִתְּרוֹן יְהוָה הַחֲמֹרָה עַשְׂרָה

זְנוּל עַז מִזְסָד תּוֹרָה וְחַשְׁכָּה לְמַבּוּגרִים וְלְנוּזָעָה

סְפִידָרוֹת נְזִי מְזֻרָּחִי בָּאַטְדִּיקָה

ד

כדבר (תש"ט)

א. רשב" (לפי הගירטה המתוקנת בה, זאת הרשב") של רוזין, ברסלוי מרץ' ג' הדברים משומשים פקד בחומראים בלבד.

ד"ה כבלו את הקדש. "כבלו הקדש": כשותרין את ההיכל בולה, ואם יראו ימותו. י"כ: "כבלו": כתו (aicah ב,ב). "בלע ה" ולא חפל", וכמו (ישעיה ג,יב): י"ט, מאשרין מתעים ודרך אורחותין בלאו", וכמו (aicah ב,ה): "היא ח", כאיבר, בלע ישראל, כל אורתותיו נבלעו". (ישעיה ט,טו): "ויהי טשרי העם הזה מתעם וטאושריו נבלעים". וכן כתוב לטעה טפשעה שהי מתחילין לפרק את המשכן, היז מתהשיין בconi קהת, כדמכי (ד,ה): "ונא אהן ובכון בנסוע המכחה וחורייד את פרוכת הפסך... ואחריכן יבאו כי קחת לאשת...". (שם, טו).

מה היא חולשת פרושו ובמה אין כל הפסוקים המובאים בפרשנו ראייה למקורותיו?

ב. ולא יבואו לראות כבלו את הקדש. רשי' ד"ה. כבלו את הקדש: לחוץ נרתיך שלו, כתו טפרתי לטעה בפרש זה. ופרשו עליון בגד אלוני וכsson אותו במקסה עלונית, וככלו שלו הווא כסויו. (כונת רשי' כאן לדברי פסוק ה', בפרשנו ד"ה ובא אהן ובכון וחויריו: יכenis כל כל וכלי לנרטיקו כטפורש לו בפהשת זו ולא יצרכו הלויים בבי קחת אל לא לשאת).

הכתוב ותקבלה אמנים במדבר רבה כאמור: אשר ר' לוי: "כבלו" זה טהור צוף טן העין יורד לעליון ומכתה אותו וחוזר ונגלה מהרת, וזהו הרף עין, שברוח העין מראיתו. דומה לזה אמר חד מן המתארים: "כבלו" עניבר זמן טוען כרגע וחזר עין (כאיבוד ז', יט). עד בלע רוקי; וטעם האמרה אף כרגע והרף עין לא יראו את הקדש.

1. הסבר מה בין שני הפרושים י"ט לפרש את פסוקנו ע"י סדרוס?

2. לפי איזה טני הפרושים י"ט לפרש את פסוקנו ע"י סדרוס?

ג. י"ח-כ': אל משתיתו את שבט שפחוות הקהטי טהור הלויים. וזאת עשו להם וחיין ולא ימותו בוגשותם אל קדש הקדושים: אהן ובכון יבאוו ושםם איהם לא אל עבדותם ואל טאו ולא יבאוו לראות כבלו את הקדש.

ר"ש ר. הירש: למילה נאמר שכלי קדש טיל בבי קחת לשאטם ינתכו להם רק אחורי כסויים, בכדי שלא יגעו אל הקדש בוגלוין. כאן נאסר עליהם להיות זוכחים בשעה שאהן ובכון עסוקים בכיסוים. "ולא יבאוו לראות" כבלו את הקדש. אם לא נשגה בהבנתנו את האסורה הזאת, חורי בוגות היא שכלי קדש לא יהי בעיניו נושאיהם שדרים שישיגו הנורו בלבדו, אלא שייהיו להם דבריהם שבמחשבתם ושבחם ובכיסוי בהם יטלאו רוחם ונפשם. חידרותם זו בעינינו דוחם ושכלם למתוחם של כל קדש שנמסרו לאטירותם היא הילך העיקרי טלי תקדים, ואלו היו מטהיהם הבתים החשכית, הסתכלותם בעינינו בטרם כבלי קדש בזוטן כסויים, היה נגטם ואף מתחלל מלוא תפקיים זה.

אברהבאל: "וזאת עשו להם" רצונו לומר בעבורם, וימיו ולא ימתו בכרת בוגשותם אל קדש הקדשים, כי נטח האדם בוגותו אל הקדש מסוף לראות חוץ פוגלא, ולכך הם אריכים לכשות ולמעליים, כדי לא ימתו בהרנס לזראות.

א'. מה ההבדל בין שטי' דעתו אלה בטעם האסור של "ולא יבאוו לראות"? בגד איזו תקלת מוסריה בא אסור זה להלטם לפני דעת כל אחד מן הפרשניים האלה?

2. כיצד מתארים הפסוקים טפואל ט' ר' י"ב-כ"א בעורת פסוקינו?

xxx. מה היז המכיעים שגורטו לאבמי בית שפט לעכור על אסור זה שבפסוקינו? (עין לסת תמורה פרקים ג-ה-ו, שם)

4. השווה למקומנו טפואל ט' ר' י"ב-כ"א בעורת פסוקינו? סמות י"ט יב' והגבלה את העם סביב לומר השטרו לכם עלות בלהר... כה ר' ר' העד בעם פן יחרטו אל היז לראות רנבל מנור רב כה ויאמר משה אל היז: לא יכול העם לעלות אל ההר סיני כי אתה העידות בגד לאטזד הגיל את ההר.

כד לך רד ועלית אתה ואחרון עמן
והכהנים והעם אל יחרסו לעלות אל ה'

ומירש רבנו בחיי על החוריה את הפסוק האחרון:
ולכן חוץך הקב"ה לחזור ולפזר לו שמי המהראה על קידרוב
ונגול כי כבר הם מטורין ונזהירין בכם, אבל הוא על קידרוב המשגה
ומסתכלות מחשבה, וזהו שאמר לנו: "לך רד ועלית, אתה ואחרון
עמך, והכהנים והעם אל יחפסו לעלות". חוץיך לארון "עלות",
כלומר עליית מחשבה לטעלה מכוח השבה, ולכן השורה את כולם
כאחד, הכהנים והעם, והיה כעם בכוחן, שלא יסתכלו ושללו
יתאו מה שאליכם מושג.

- 1) לפי איזה משני הפרושים הנ"ל. דומה הטקסט בשמות לטקופנו ומה
המשמעות?
- 2) מה אלין את רבנו בחיי למפרשו כאשר פרש?

ה פ-ט רה (הריגולית של פ' במדבר). (השנה ערך הפטורה: טהר חדש).

הירושע ב', א-כ'ב.

- א. והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספור והיה במקומם אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי'.
- ב. ונケצוו בני יהודה ובני ישראל יחדו ושתו להם ראש אחד ועליהם הארץ כי גדול יום יזרעאל.
- ג. אמרו לאחים עמי ולאחים דרוםם.
- ד. ריבבו באמכם ריבבו, כי היא לא אשתי ואנכי לא אישת ומתר זכוביה טפניהם...

ג' אליעזר מלגוצי

ג' אליעזר מלגוצי מסעד שיחיה מסעד בני ישראלי נארצית
אויביהם באחרית הימים כחול אשר על שפת
הים, ש愧 גם זאת בחיותם בארץ אויביהם
לא מסתומים ולא אבדלים לכלותם (ויקרא כו)
אלא אפרה וארבה אורתם שם, ויבירו ויזערו
כל גוים שעדיין אני אזהבם. דתיה בטקומות
אstor נאמנו להם שם כשלונו שאינם עמי, טאלו
תיריו עמי לא גלו, יאמר להם בני אל חי',
שם מתוך אבותיהם - אלוהיהם חי', ולא
יתורמים הם מאבותיהם שבשמיים, ולא אלפין
ישראל מאלוהיו, ועוד אורחת העת יקראו
לא עמי, ואז עקרו שם זה מהם, ויאמר
לهم בני אל חי'. ואז
ונケצוו בני יהודה ובני ישראל יחדרו -
לארכם ועל ידי שערם המקומם רוחם לכון,
שישימו להם ראש אחד וחבורה אחת איש
מקום תפוצתו ויאלו מארץ שביהם.
כבי גדול יום יזרעאל - כי גדול היה
יום ישראל הנוטז וחדוריים בארכות
אויביהם להושיעם ולתקבצם, וזרעתיים לו
בארציו ובנהלתי. ולכך יעדאו בני אל חי'。
ולא באו שני מקראות הללו אלא שעד
אחרית הימים שיפרו וירבו ויזרעו בארצם,
יהיו בקראים לא עמי, ולא באו נאות
שעדויין עוזם בתוכחותו, שאסוד לכבוד
זריבו בארכם ריבבו - וכן הוא פשטו.
כבי אתם לא עמי ואנכי לא אהי לכם טמי
רבים, עד אחרית הימים שתרבו ומתקצוו
לארככם אז תקראו בני אל חי'.

ראב"ע

א' ד"ה והיה: זאת הפרשה דבקה היא,
כי במקום שיגלו שם יולדו בנים
רבים, רק יינטיראים את השם...
ומירש "והיה במקום" כתו "חתת"
אשר לא עבדת" (דברים כ"ח י"ז),
ותהעטם כי הם קוראים לעצם 'בני
אל חי', והם באמת לא עמי, בעבור
מעשיהם הרעים.

ב' ד"ה ונケצוו - טעם (ונケצוו),
שרבים מבני יהודה מתש סנחריב,
וכן כתוב, כי תפש כל ערי יהודה
הכזרות. ושותו להם ראש אחד -
זהו סנחריב.

ד"ה ועליהם מן הארץ כי גדול יום
יזרעאל - שנפקד עון בני ישראל;
והנה הכל לבנאי ולא לשבח. או
כטעם; כי גדול יום אידם כיום
יזרעאל.

ג' ד"ה אמרו לאחים עמי: כדרכן
(מלכים א' י"ח) "ויתהלך בהם",
אליהם ויאמר קראו בקהל בדורות,
ובדרך (קחלה י"א ט') "שם בחור
בילדותיך ויטיבך לבך בימי
בחורותיך ולהלך בדרכך לבך": או
(עמוס ד') "באו בית אל ופשעו"
ורבים כתה, על כן אחריו "ריבבו"
באמכם ריבבו - איך אתם בני אל
חי והאם זנתה?

- 1) מהו הקשי העיקרי בשני הפסוקים שנוי הפטושים
ליישבו?
- 2) מהן ההבדל בין שני שני הפטושים הנ"ל בפי רשות פסוק א'?
- 3) מי הוא ה"ראש" שב' בפי רשות פסוק א'?
- 4) מי שני הפטושים מפרש את המלים, "ועלה מן הארץ" ביחסם לטרוסם של מלכים
אליה בשמות פרק א' פסוק י'?
- 5) מה הוא י' יומם יזרעאל' לפי דעת כל אחד מהן?
- 6) מה רצה ראב"ע להזכיר במאזעויות הפס' מלכיהם א' יחן קhalt י' א' ט; עמוס ד' ד'
השאלות המסתונות X קשות ומסוכנות אקסות ביחס, ימgor כ"א לפני דרכו.
שאלות וגם תשובה נא לשלח לנחמה ליבזג'יץ, קריית משה ירושלים.